

20 Οκτωβρίου 2018

Χρόνος. Η επιλεγμένη περιουσία του αποφασισμένου για σκλαβιά.

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Μετά από κάποιες εμπειρίες / βιώματα που μου προξένησαν τεράστια εντύπωση στο Άγιον Όρος φέτος το καλοκαίρι, έγραψα 2 τετράδια σημειώσεων και δοκιμίων, τα “Αγιορείτικα σημειώματα”.

Το συγκεκριμένο γράφτηκε μετά την κουβέντα μου με έναν γέροντα ασκητή, ο οποίος μου είπε:

“Ανακάλυψα την αληθή ζωή μέσα στο δρόμο της προσευχής. Τελικά κατάλαβα, πως έχω ζήσει μόνον όσο έχω προσευχηθεί. Αν ενώσεις τις στιγμές αυτές της αληθούς, βαθιάς, καρδιακής προσευχής ίσως ημερολογιακά να μην είμαι καν 2 ετών. Όλες οι άλλες μετρήσεις με ρολόγια και ημερολόγια είναι πλάνη. Αιωνιότητα και στιγμή είναι η κάθε αναπνοή κατά την καρδιακή προσευχή, που προέρχεται από την μόνη αληθινή θέαση. Σου μιλώ για την θέαση του αντικειμενικού ωραίου, του Άχρονου Κόσμου, που ανήκει στον Θεό κι όχι στον χρόνο”.

Βγήκα έξω από το κελί, έκατσα στην όχθη ενός ρυακιού κι άρχισα να γράφω τους δικούς μου προβληματισμούς...

Όποιος δέχεται την έννοια και την ύπαρξη του χρόνου αρνείται το Άπειρο του Θεού.

Από τη μια δεχόμαστε ως έννοια το Άπειρο, από την άλλη ψάχνουμε την αρχή του. μα αν παραστήσουμε το Άπειρο με μια ευθεία, κανένα τέλος, καμία αρχή, τότε όλες οι χρονικές στιγμές δεν μπορούν να εμφανίζονται με αρχή το μηδέν, αλλά σαν τομές άλλης ευθείας ή άλλων ευθειών στον κεντρικό άξονα της Ιστορίας. Αν δεχτούμε τη μέτρηση του χρόνου με αρχή, τότε αυτόματα αναιρούμε το Άπειρο Του Θεού. Ο λόγος είναι απλός. θα πρέπει να πηγαίνουμε διαρκώς χρονικά προς τα πίσω κάνοντας, όμως, διαρκώς την ίδια ερώτηση: Και ποιος γέννησε την αρχή του χρόνου; και ποιος γέννησε την αρχή της αρχής; και πάει λέγοντας...

Ένας Θεός, δύο θεοί, τρεις, θα καταλήξουμε σε άπειρους Θεούς γιατί διαρκώς θα υπάρχει το ίδιο ερώτημα. και ποιος γέννησε του χρόνου την αρχή... και ποιος την αρχή της αρχής. Πέρα από το άρχω και το υπάρχω, ισχύει το Όντως Παν ή ο Όντως Παν, η θεϊκή ουσία στην απόλυτη μορφή.

Αν θέλουμε να το κατανοήσουμε αυτό θα πρέπει να γυμνωθούμε από κάθε τι το σκάρτο κουβαλάμε, να αποδομηθούμε από την από γεννησιμιού μας ατέλεια και να επαναδομηθούμε βαπτισμένοι στην Θεία Ουσία... Απεκδύομαι το παλαιό, βαπτίζομαι στην ένδυση του Απειρού. Αλλιώς ποτέ δεν θα ζήσω ελεύθερος. Θα ζω ως σκλάβος του χρόνου, του χρόνου που μόνο αν του δώσεις την υποταγή σου

νικάει τα πάντα.

Τότε και μόνον τότε ζούμε και πεθαίνουμε με ημερομηνία λήξης. Η Άλλη Ζωή, η όντως Άπειρη, δεν έχει τέτοια θεωρία γιατί δεν υπακούει σε νόμους.

Υπακούει σε Νόμο.

Το Ασύμβατα ελεύθερο βιώνει και βιώνεται μέσα στο Όντως Παν.

Αυτά εδώ πέρα έγραψα στο αγιορείτικο ρυάκι που καθόμουν...

Πηγή: chronographimata.gr